

ALCANAR ■ CONSIDEREN QUE ÉS UNA MODALITAT TRADICIONAL QUE FORMA PART DE LA CULTURA DEL TERRITORI

La caça en barraca va a la baixa i demana una regulació per subsistir

Aquesta modalitat de caça és practicada de forma il·legal a Catalunya per una cinquantena de barraquers, davant dels més de 2.000 que hi ha al País Valencià

M. MILLAN

La caça en barraca es manté al sud de les Terres de l'Ebre, però cada cop de forma més residual. L'Associació Cinegètica de Barraquers de Catalunya xifra en vora una cinquantena els aficionats que continuarien amb la pràctica, prohibida per la normativa estatal i europea, davant dels més de 300 de fa uns pocs anys. Les denúncies i els judicis penals que han hagut d'afrontar els caçadors han fet desistir molts de mantenir les barraques, especialment els aficionats més veterans, segons detalla al *Diari* el president de l'entitat, Javier Fontana.

La caça en barraca es concentra en un mes, des de mitjan mes d'octubre fins a mitjan novembre, mentre es produeix l'entrada de milers de tords que arriben en migració per passar aquí l'hivern.

La barraca és una construcció especial feta amb branques d'oliveres o garrofers, que simula un arbre i on s'instal·len unes varetes amb una substància enganxosa, el vesc, que impregna els ocells i permet que els capturi el caçador, encara vius. El tord és una espècie cinegètica, però el problema radica en el fet que l'administració no permet aquesta

modalitat per considerar-la massiva i no selectiva, i per tant que pot afectar també d'altres espècies protegides o d'interès. Una recent reforma del codi penal ha inclòs la caça no selectiva com a delictes penals.

En aquest sentit, els aficionats catalans a la barraca demanen des de fa temps una regulació específica per a la pràctica, que consideren tradicional i que forma part de la cultura del territori. «Estem disposats a un control molt estricte, que se'ns permeti un nombre molt limitat de captures o fins i tot a adoptar el mètode francès, que consisteix a capturar els tords vius i després soltar-los», explica Fontana. Però tot i els contactes polítics engegats per l'associació per aconseguir aquesta normativa, de moment no ha tingut èxit.

Un dels problemes per a aquesta regulació radicaria en el fet que la caça en barraca no és tan minoritària a l'altra banda del riu Sénia, on es coneix com a parany i compta amb més de 2.000 aficionats.

La Generalitat Valenciana i els caçadors també fa temps que intenten també dur a terme una regulació pròpia, que ha topat amb la dura oposició de grups ecologistes com SEO/BirdLife. Aques-

Una barraca, situada en mig d'un camp de cítrics. FOTO:JOAN REVILLAS

ta temporada s'ha autoritzat una sèrie de paranyes per dur a terme un estudi científic de les característiques d'aquesta caça. Fontana recorda que a Catalunya, i més concretament al Montsià, ja es van fer aquests mateixos estudis l'any 2008, encarregats pel llavors Departament de Medi Ambient de la Generalitat. «Demostren que era un tipus de caça selectiu i no massiu, però no han servit de res, s'han quedat al calaix», comenta el president dels barraquers.

mmillan@diarietarragona.com

CARTA AL CONSELLER

Conflicte amb els Agents Rurals

■ L'Associació de Barraquers ha enviat una carta al conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, Josep Maria Pelegrí, on li demana que visiti el territori per conèixer de forma directa la realitat d'aquesta caça. També mostren la seva disconformitat amb l'actuació, al seu parer «desproporcionada», «d'alguns agents rurals» en les inspeccions a les barraques.

En aquest sentit, l'associació celebra la reobertura d'un cas registrat en una barraca del terme de la Galera l'any 2012, en què el barraquer va presentar denúncia davant dels Mossos d'Esquadra i el jutjat, i que inicialment havia estat arxivada.

Els barraquers han enviat una carta similar a la del conseller a diversos partits polítics, com el PP i ERC.